

ע"פ 48799/06/18 - אלמסריה לדיקור בע"מ נגד עיריית נצרת עילית

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 48799-06-18 אלמסריה לדיקור בע"מ נ' עיריית נצרת עילית
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני כבוד השופט יונתן אברהם
המבקשת/ המערערת אלמסריה לדיקור בע"מ
נגד
המשיבה עיריית נצרת עילית

החלטה

הבקשה

בפני בקשה לעיכוב ביצוע צו סגירה שיפוטי, זאת במסגרת ערעור שהוגש כנגד מתן הצו הנ"ל.

צו הסגירה השיפוטי ניתן במסגרת דיון בבית משפט קמא בבע"א 25716-01-18, אלמסריה לדיקור בע"מ נ' עיריית נצרת עילית, כמפורט להלן:

"ב"כ הצדדים: הגענו להסכמה ולפיה, מבלי להודות בטענה מטענות הצדדים, צו הפסקה מנהלי מיום 13/12/17, יהפוך לצו הפסקה שיפוטי. צו ההפסקה השיפוטי יכנס לתוקף ביום 15/3/18 אלא אם כן המבקשת תאחז בידה רישיון עסק בתוקף.

ככל שהמבקשת לא תעמוד בלוח הזמנים שנקבע לעיל, ותציג התקדמות משמעותית להשגת הרישיון, תוכל לבקש מהמשיבה ארכה לכניסת הצו השיפוטי לתוקף והבקשה תישקל בהתאם לנסיבות.

מוסכם שבמידה ולא תתבקש ארכה ו/או לא יושג רישיון עסק במועד כניסת הצו השיפוטי לתוקף, תפעל המבקשת לסגירת העסק באופן מידי לאחר מכן. מובהר בזאת, כי ככל שהמבקשת לא תעשה כן בעצמה, תהיה רשאית המשיבה לאכוף את הצו השיפוטי בעצמה תוך הטלת ההוצאות על המבקשת.

אם מסיבה כלשהיא המבקשת תשקול את העברת העסק למקום אחר, אזי תפנה בבקשה מתאימה למשיבה לקבלת ארכה ובקשתה תישקל בהתאם לנסיבות.

מבקשים את ההסכמה ולתת לה תוקף של החלטה.

החלטה

מאשרת את הסכמת הצדדים לעיל ונותנת לה תוקף של החלטה.

(חתימה)

הערעור הוגש ביום 20.6.2018, ובו שתי טענות עיקריות.

הטענה האחת היא כי בית המשפט קמא אשר אישר את הסכמת הצדדים ביום 25.1.2018 לפיה צו ההפסקה המנהלי שהוצא על ידי המשיב ביום 13.12.2017, יהפוך לצו הפסקה שיפוטי, אשר יכנס לתוקפו ביום 15.3.2018 **"אלא אם כן המבקשת תאחז בידיה רישיון עסק בתוקף"**, ניתן בהעדר סמכות שכן הסמכות היחידה ליתן צו סגירה שיפוטי מצויה בסעיף 17 לחוק רישוי עסקים התשכ"ה-1965 (להלן: "חוק רישוי עסקים").

הטענה האחרת בכתב הערעור היא (כמפורט בסעיף 5), שהוצאת צו הסגירה המנהלי נעשתה בנימוק כי ההיתר שניתן למבנה בוטל, בעוד שלטענת המבקשת, אין לנימוק זה על מה לסמוך וההיתר הוא בתוקף.

אציין כי תחילה ניתן צו ארעי בתיק זה ע"י כב' השופטת הוד לעיכוב הביצוע תוך שהורתה על קבלת תגובת המשיבה, וכן נקבע מועד לדיון בבקשה במהלך הפגרה (אשר בוטל בטעות והושב על כנו).

לאחר שהוגשה תגובת המשיבה, ובטרם נתקיים דיון בבקשה, קבעה בפני כב' סגנית הנשיא השופטת הלמן, כי לא ניתן לדון בה במתכונתה, בהעדר פירוט ובהעדר תצהיר והורתה על הגשת בקשה מפורטת שתיתמך בתצהיר.

בקשה מפורטת זו הוגשה במהלך הפגרה, זאת לאחר שכבר הוגשה תגובת המשיבה לבקשה הראשונה.

בנימוקי הבקשה המפורטת נטען שוב כי החלטת בית המשפט קמא מיום 25.1.2018 ניתנה בהעדר סמכות שכן לא ניתנה לפי סעיף 17 לחוק רישוי עסקים.

עוד נטען כי כתב האישום שהוגש בסופו של דבר כנגד המבקשת, אינו חופף כלל את הצו המנהלי שהוצא שכן מדובר בעסקים שונים לחלוטין ועל כן לא ניתן היה להמיר צו סגירה מנהלי המתייחס לעסק של מוסך ופחחות בעסק של מתפרה, כמפורט בכתב האישום.

נטען כי עיכוב הביצוע חיוני שכן אם ייסגר העסק יעזבו כל לקוחותיו ויעברו למתחרה וזאת בזיקה לכך שצו הסגירה אינו חוקי. במקרה זה יקרוס העסק ויגרם נזק בלתי הפיך.

בטיעוניו בפניי היום שב ב"כ המבקשת על טענותיו הנ"ל והוסיף וטען כי המבקשת טענה, בתשובה לכתב האישום

שהוגש, כי עסק של מתפרה כלל אינו טעון רישוי ועניין זה מקומו לדין בהליך העיקרי.

כמו כן בתשובה לטענה כי המועד להגשת הערעור חלף, טען כי ככל שיהיה צורך תוגש בקשה להארכת המועד, וגם לגופו של עניין אין צורך להארכת מועד, שכן בעקבות החלטת בית משפט קמא מינואר 2018, ניתנו החלטות נוספות על ידו במועדים 12.4.2018 ו-15.5.2018, המהוות המשך של אותו דין ואת מועד הגשת הערעור יש למנות מיום מועד ההחלטה האחרונה, על כן המועד לא חלף.

כן טען כי אף שופט לא יתן צו סגירה שיפוטי במקרה דנן כאשר כל שנדרש הוא זמן להסדרת הליכי רישוי ולא יביא לקריסת העסק.

תשובת המשיבה

בתגובתה לבקשה טענה המשיבה תחילה כי צו הסגירה השיפוטי ניתן ביום 25.1.2018 על פי הסכמה דיונית אליה הגיעו הצדדים כאמור לעיל.

עוד נאמר כי ביום 6.3.2018 פנתה המבקשת למשיבה וביקשה ארכה בת חצי שנה להעתקת העסק ממקומו, אולם המשיבה במכתב תשובה מיום 21.3.2018 דחתה את הבקשה. עוד נאמר כי בעקבות דחייה זו הגישה המבקשת לבית המשפט קמא ביום 25.3.2018 בקשה דחופה לעיכוב ביצוע אשר נדחתה ביום 12.4.2018. בקשה נוספת שהגישה המבקשת ביום 26.4.2018 לביטול צו הסגירה השיפוטי, נדחתה גם היא ביום 15.8.2018.

בהתייחסותה לטענות המבקשת טענה המשיבה כי סיכויי הודעת הערעור הינם קלושים שכן בעוד הצו השיפוטי ניתן בחודש ינואר 2018, הוגשה הודעה הערעור בחלוף המועד להגשתה, רק בחודש 6.8.2018.

כמו כן נטען כי הצו השיפוטי ניתן בהסכמת הצדדים, המבקשת הייתה מיוצגת על ידי עורך דין ומשמעות הצו הוסברה לה והובהרה לה ע"י בית המשפט וכן הוסבר לה כי סיכוייה לבטל את הצו המנהלי בהליך קמא, קלושים.

עוד נטען כי המבקשת לא טרחה לעשות מאומה על מנת לקדם רישוי לעסק מאז ועד היום.

באשר לטענה כי מדובר בעסק שאינו טעון רישוי, נטען כי טענה זו הועלתה רק במסגרת הערעור ולא בהליך קמא. עוד נטען כי המבקשת עצמה הגדירה את עסקה כעסק של מוסך למכונאות כללית, פחחות וצביעה ועסק זה טעון רישוי ועל כן לא יכולה היא לטעון כיום כי היא מנהלת עסק של מתפרה שאינו טעון רישוי.

באשר לטענות לנזק, נטען כי הם נטענו באופן כללי וסתמי ויש לדחותן.

כן נטען כי יש לקחת בחשבון את משך הזמן שהעסק מתנהל באופן לא חוקי תוך זלזול בוטה מצד המבקשת ותוך שהיא אינה נוקטת שום צעד להקטנת נזקיה. על כן, כל עוד לא אוחדת המבקשת בידיה רישיון עסק, יש לדחות את כל טענותיה הנ"ל משום שהיא מתנהלת בניגוד לחוק.

המשיבה טענה כי אין להנציח בחסות בית המשפט ניהול עסק באופן לא חוקי וככל שלמבקשת טענות בתחום המנהלי היה עליה למצות טענותיה בתחום זה ולא במסגרת ההליך הפלילי כאן.

במסגרת טיעוניה בפניי חזרה ב"כ המשיבה על טענותיה הנ"ל וטענה כי כנגד הטענה לגרימת נזק עקב סגירת העסק יש לשקול גם את הסכנות שעומדות לציבור כתוצאה מניהול עסק בלתי חוקי, בניגוד לדרישות החוק.

דין והכרעה

העניין הראשון שיש לבחון הם סיכויי הערעור.

בעניין זה סבורני שהגשת הערעור במועד שהוגש עומדת לרועץ למבקשת, שכן טענותיה כפי שהן מופיעות בכתב הערעור מכוונות כלפי ההחלטה שאישרה את ההסכמה הדיונית והמרה את צו הסגירה המנהלי לצו סגירה שיפוטי כבר בחודש ינואר 2018 על יסוד הסכמת הצדדים.

אכן מאוחר יותר הוגשו על ידיה שתי בקשות נוספות להארכת מועד באותו הליך, אך לא הועלתה בהן שום טענה כנגד חוקיות מתן ההחלטה מחודש 1/2008 או כנגד הסמכות של בית משפט קמא ליתן אותה כבר בחודש ינואר 2018. גם לא נטען מאומה באותן בקשות לעניין העדר הצורך לקבלת היתר שכן ההיתר שניתן מראש הוא בתוקף ולא בוטל.

כפי שציינתי, בקשה להארכת מועד לא הוגשה וגם בדיון היום בפניי לא הוצגו טעמים מיוחדים להארכת המועד הנ"ל הקבוע בחיקוק.

על כן, לכאורה, עומד בפני המבקשת מכשול ממשי בערעורה הנ"ל, גם אם הוא פרוצדורלי.

באשר למאזן הנוחיות של הצדדים, טענה המבקשת כי אם ייסגר העסק יגרמו לה נזקים בלתי הפיכים. כנגד טענה זו יש לשקול את העובדה שבמצב הנוכחי, פועל עסק ללא רישוי, שמן ממושך, מבלי שוועדת הרישוי המוסמכת על פי דין וידאה שמתקיימים בו כל תנאי הבטיחות הנדרשים על פי החוק להגנה על ביטחוננו של הציבור. כן יש להביא בחשבון כי מאז נכנס הצו השיפוטי לתוקפו בחודש מרץ 2018 ועד היום לא פעלה המבקשת כדי להעתיק את עסקה למקום אחר. יתר על כן, לא הוצגה בפניי אפילו ראשית ראיה לכך כי המבקשת עושה דבר או חצי דבר כדי לקבל רישיון עסק.

נוכח כל הנימוקים שפירטתי לעיל, לא מצאתי שהבקשה עומדת בתנאים לצורך עיכוב ביצוע.

אשר על כן, אני דוחה אני את הבקשה.

המזכירות תמציא העתק לצדדים.

ניתנה היום, כ"ג אלול תשע"ח, 03 ספטמבר 2018, בהעדר
הצדדים.